

Deprimarea de dimineață. Depresia, ca o pată de cerneală pe creier. Nesiguranță, neputință, lipsă de vlagă...

Stătea pe pat cu fața în sus, cu storurile trase și aștepta să se facă, ora mărului acru, antidiabet. Medicul i-a recomandat două porții de fructe pe zi, la 10 și la 17. Două sute de grame dimineața, două după masă. Le tăia în felii subțiri că nici dantura nu prea îl ajuta. „Apanajul vârstei, își spuse. Sunt și avantaje, mănânci mai lichid...”

Se trezise de-un ceas și gândurile deja i se rostogoleau în cap ca-ntr-o moară care nu mai producea nimic. Doar mărunțea, fragmenta ceea ce odinioară părea să aibă unitate și sens.

Acum lucrurile se amestecau în neștire și doar uruitul măcinării în gol le mai ținea laolaltă. Și refuzul uitării...

De bine de rău Autorul era treaz și putea opune oarecare rezistență, noaptea însă pierdea orice putere asupra lor. Amintirile veneau peste el în somn ca o avalanșă. A refuza această devălmășie, a încerca să ordoneze acest bazar i se părea o utopie, cum te-ai lua de piept cu haosul. Ce șanse sunt?! Dar, oricum, n-avea ceva mai bun de făcut...

*

„Sub semnul provizoriului... Ca viața. Ce început e ăsta? Demarează greu. Scrisul este un mod de viață care nu interesează pe nimeni. Despre ce vorbim? O carte ca un album cu fotografii. Puriștii romanului vor strâmba din nas. Cerberii de veghe la integritatea literaturii, recuperatorii tradiției, găzii culturali, atotștiutorii... Merită să te lupți?!”

Durerea îl însoțea permanent.

*

Uneori surprindea mișcare în jurul său. Mai ales la colțurile ochilor se furișa ceva iute, care mereu îi scăpa.

Parcă trăia înconjurat de ființe mici și agile ca niște insecte. Când întorcea privirea într-acolo realiza că i s-a părut. Își apăsa inima cu mâna, o liniștea ca pe un *pet*: „Stai cuminte! N-a fost nimic.”

Boala ataca fundul ochilor, năștea umbre. Retina se umplea de vase sângerii. Diabetul atacă vasele. Uneori vederea tremura ca o apă vălurită, tulbure.

Alteori nervul optic se bloca într-un fel de cârcel dureros. Își controla tensiunea oculară cu Xalatan. „Într-o bună zi vei produce o operă polifonică, compozită, integrată, sofisticată pe relația dintre autor și personajele sale. O carte-cult? Nu contează! Dacă nu mai produci insulină, degeaba!”

*

Gândirea anxioasă... Am probleme grave, realiza Autorul.

Gânduri fulgurante, pernicioase, interogații, frici... Ca niște fluturi de noapte, roiesc întunecate, depresive, distructive. Timpul ca fluid, materie informă. Cum poți să-l pipăi?!

„Fluviul lenevos, indolent. Apa curgătoare este vie. Toate poveștile merg la vale. Ne lăsăm duși spre nicăieri. Și ficțiunea poate fi crudă.

Relații romantice de parcurs, relații erotice uzate, conviețuiri. Toate viețile curg la vale și se întâlnesc cu altele, se adună în marea curgere, facem parte din ea. Suntem umbre, năluci, amăgiri. Fiecare îl repetă pe cel dinaintea lui. Ființe gregare, ne împletim poveștile de viață, ne agățăm unii de alții, înspăimântați.”

Se trezi dintr-o dată, asudat. În cameră pătrundeau zorii.

„Ce aiureală! Prea multe întrebări Fiecare trăiește singur, rătăcește, se descoperă pe sine dacă apucă.

Fiecare moare singur! Moartea e nesfârșită...”

Zgomotele străzii o atrăgeau: vocile, tramvaiile uruind, claxoanele... Nu ieșea, era prea fragilă pentru asta. Viața îi părea ceva exterior ei. Lumea era frustă și dură. De aceea nici n-a luptat pentru ea...

*

Ani de zile a trăit în umbra lui. Cine se uită la o umbră? E datoria ei să te urmeze, știi că este acolo, nu te întorci să te asiguri. Uneori îl amenința că pleacă și nu se mai întoarce. El credea că vorbește de divorț, mai trecuse prin asta, era la a doua încercare. Dar ea se gândea în altă parte... Uneori o redescoperea ca și când tocmai s-ar fi întors de departe. O întreba: „Ce-ai mai făcut?” Și ea, resemnată: „Mi-a fost urât”. O spunea în treacăt, să nu-l supere, în definitiv el lucra și ea stătea acasă.

Când el hrănea vrăbiile îl întreba: dai la pui? Cirișeala lor veselă, fără sens o sustrăgea de la durerile ei. Ai grijă de aia mică-mică, să apuce și ea. Vorbea de o stârpitură care, nu se știe de ce, nu zbura... Doar se târa de colo-colo prin praf.

Era femeia-copil. Ea însuflețea lucrurile. Când el nu găsea chibriturile, spunea: „S-au ascuns. Se joacă.”

Se înțelegeau din gesturi și priviri, vorbele le păstra pentru scris. De la medicamente mirosea ca o farmacie. Noaptea transpira și el o ștergea în somn cu prosopul. Uneori gângurea prin somn: „sunt fleșcuță”. Dimineața respingea mângâierile lui, „sunt lipicioasă”. Într-o zi a mai respirat o dată și gata...

De când ea nu mai era, Autorul trebuia să se ocupe zilnic de o mulțime de lucruri mărunte care îl exasperau: aprovizionare, facturi, mâncarea pisicii stufoase. Ea îi spunea Dumneaei.

Altfel o prețuia acum, se simțea recunoscător. Se ruga pentru ea. Pentru el nu. Nu-l mai interesa. Alta era dacă ar fi avut copii.

În cazul său, Domnul nu a dat, a luat. „Am rupt orice relație”, a decis el. Nu i-a dus niciodată o lumânare, acolo la

Trei ediții a urcat pe scena teatrului de vară din Mamaia în costum de baie. Viața era ușoară și toți bărbații roiau în jurul ei. Din când în când mai culegea unul, însă se plictisea repede. Dacă plictisul ar fi o boală, aceasta ar fi suferința ei cronică. Până la urmă a ales să se mărite cu un om de afaceri cu 20 de ani mai mare, care i-a asigurat un trai îndestulat, dar atât. Până la un punct căsnicia a stabilizat-o. „O vreme am încercat amândoi, dar ne-a trecut, zice Ea ridicând din umeri. Am eșuat într-o căsnicie ternă, dăm vina unul pe altul. Am o reală preocupare, să fiu mereu cu un pas înaintea lui. Grija soțului e să mă umilească, să mă încarce negativ. Situația s-a tot accentuat. Țăranu' cu Subaru! Vom ajunge să ne urâm...” De altfel era mai mult absent, afacerile îl țineau departe. Iar copilul cu dizabilități născut din această căsnicie mai mult formală o face total dependentă de soț. „Am făcut depresie postnatală de frică. Nu sunt un părinte-crescător. Nu știam s-o îngrijesc.” De Crăciun soțul și-a pus coarne de ren ca s-o amuze. Poate presimțea el ceva... Până și vila lor uriașă are gratii la ferestre, chiar și la etaj. Ca o colivie. Se simțea prizonieră, închisă într-un spațiu securizat. Nu mai vedea un viitor. „Simt nevoia unei varietăți”, își spunea. „Citesc despre compensare, sănătatea relațiilor...”

O vreme a avut banii ei din publicitate și *modeling* dar toate acestea au rămas în urmă, se caută fete mai tinere. Vreo doi ani a prezentat vremea la un post tv, pentru care nu se cereau niciun fel de studii, de altfel nici nu avea. Era frumoasă și atât. Învățase să citească pe prompter cu intonație...

*

Când s-au întâlnit întâmplător, El se simțea undeva la capătul inspirației, fanteziei. Ea spunea despre El că este onest pentru că nu promite nimic, n-are ce. În disperare de cauză își dăduse demisia de la catedră ca să-și provoace talentul secătuit. Trăia din expediente, ca *freelancer*; traduceri, documentare tv, colaborări pe ici pe colo spre disperarea tatălui său, fost profesor